

ДЗЕЛАВЫ МІНСК

ЁСЦЬ ПРАГРАМА,
БУДУЦЬ
І ПРАДПРЫМАЛЬНІКІ

М.ВАЛЬКОЎСкі, «ДВ».

Прадпрыемстваў людзей на Беларусі не менш чым у іншых краінах. Але рэалізаваць свае здольнасці ім часам цяжка. Бо на словах усе прызначаюць неабходнасці і важнасці новай справы. Але калі даходзіць да самой справы — бачым у сцяну ўпраўлення звычайны грамадзянін-прадпрыемальнік, які не мае ні якіх сувязей, ні багатага вопыту.

Тыя, хто імкнецца ў бізнес, адзначаюць наступныя цяжкасці: адсутнасць або недахоп сродкаў для адкрыцця і рэгістрацыі ўласнага прадпрыемства, складанасці з матэрыяльна-тэхнічным забеспячэннем, вытворчымі плошчамі і гэтак далей. У выніку гэта і прыводзіць іх галоўным чынам да пасрэднай дзейнасці замест вытворчасці.

Каб паўрышыць такую тэндэнцыю, стварыць спрыяльныя ўмовы для фарміравання цывільнага прадпрыемства, Мінскі выканкам гарадскога Савета народных дэпутатаў распрацаваў праграму развіцця прадпрыемальніцкай дзейнасці ў горадзе. Яна грунтуецца на існуючых законах, у ёй сфарміраваны мэты і задачы, распрацаваны асноўныя прынцыпы, прыярытэты і этапы развіцця. Дакладна акрэслены дзейсныя меры па развіццю прадпрыемальніцкай дзейнасці ў горадзе, уключаючы стварэнне нарматыўна-прававой базы, эканамічную падтрымку, фарміраванне неабходнага рынку інфраструктуры, кадравы забеспячэнне і гэтак далей. Праграма накіравана на фарміраванне становішча адносін грамадства да цывільнага прадпрыемальніцтва, прыцягнення да яго сацыяльна-актыўных славаў гарадскога насельніцтва.

На першым этапе яна зарыентавана на прыярытэты развіцця малых прадпрыемстваў недзяржаўнага сектара, дзейнасць якіх звязана з вырашэннем уласных праблем горада. Мяркуюцца, што да 1995 года

будзе назірацца хуткі рост колькасці такіх прадпрыемстваў, складзецца ўстойлівае канкурэнтнае асяроддзе.

У Мінску і яго адміністрацыйных раёнах на першым этапе будуць арганізаваны цэнтры падтрымкі малых форм бізнесу. Інфармацыйныя цэнтры, фонды фінансавай падтрымкі малых прадпрыемстваў (таксама будуць распрацаваны Праграмы развіцця прадпрыемальніцтва ва ўсіх адміністрацыйных раёнах горада). Другі этап разлічаны да 2000 года. Чакаецца, што на гэтым этапе ў выніку стварэння спрыяльных умоў для развіцця прадпрыемальніцтва малы і сярэдні бізнес значна павялічаць аб'ёмы вытворчасці і, у першую чаргу, тавараў народнага спажывання і паслуг.

Праграмай прадугледжаны прыярытэты накірункі развіцця прадпрыемальніцтва на кожным этапе. У бліжэйшы час прыярытэты будзе аддадзены выпуску асобных відаў тавараў народнага спажывання і прадастаўленню паслуг насельніцтву, вытворчасці будаўнічых матэрыялаў і садзейнічанню разнастайнаму жыллёвай праблемы, рэканструкцыі камунальнай гаспадаркі і гэтак далей.

Плануюцца ўдасканаліць прававую базу, максімальна спрасціць рэгістрацыю прадпрыемальніцтва, навісьці адказнасць за яе парушэнне. Праграма дэталёва разглядае фінансавую падтрымку, льготнае падаткаабкладанне, рэсурснае забеспячэнне прадпрыемальніцкай дзейнасці, стварэнне неабходных элементаў рынку інфраструктуры і адпаведнага арганізацыйнага механізму кіравання гэтым працэсам.

Адзначаючы важнасць і свечаснасць распрацоўкі праграмы, выкажам пажаданне, каб яна не засталася толькі на паперы, а была рэалізавана хутка і ў поўным аб'ёме. Бо праграма добрая, але трэба, каб ужо ў гэтым годзе дэпутаты гарадскага Савета прынялі, а выканачая ўлада пачала актыўна ажыццяўляць.

ФОТАРЭПАРТАЖ

ЖЫЦЦЁ ДАЕЦЦА
ТОЛЬКІ РАЗ...

Валерыі ШЫХАНЦОЎ і Анатоля КАЛЯДА (фота).

Як ні дзіўна, а злавачына ў 90-я гады ўзрасла настолькі, што, магчыма, нават перавысіла тыя рэкорды, пра якія пісалі браты Вайнеры ў вядомым рамане «Эра міласэрнасці», па якім быў зняты пяцёрыйны мастацкі фільм «Месца сустрэчы змяняць нельга», дзе з бандай «Чорнай кошы» змагаўся Уладзімір Высоцкі і Уладзімір Конкін.

Але ж гэта было адразу пасля Вялікай Айчыннай вайны, калі і быў разгул злавачынаў, як, дарэчы, і пасля рэвалюцыі 1917 года.

А што тычыцца сённяшняй злавачыны, то здзіўляе той парадокс (а можа нейкая заканамернасць ці права нашага жыцця) — усё болей жанчын становяцца на гэты шлях. Многіх з іх мы з фотакорэспандэнтам Анатолем Калядай бачылі ў адзінай на Беларусі жаночай калоніі. Яна знаходзіцца на ўскрайку Гомеля.

Там ёсць дом дзіцяці, дзе шчырыя, добрыя людзі гадуюць тых малых, якія не былі на волі з дня свайго нараджэння, якія бачылі п'ют вакол невялікага дварыка і — дрот...

Там ёсць блок № 10, дзе «бавяць» час дзёўчаткі, якім усяго па 15-17 год...

Там ёсць забойцы, алкагалікі, махляркі і...

Там дваццаць жанчын, якія забілі сваіх маленечкіх дзіцятак...

Розным быў іх жыццёвы шлях. Па розных артыкулах кримінальнага кодэксу яны прыходзілі ў зону. (На жаль, сярод малапалетак ёсць і такія, хто трапіў сюды па другой «коды»).

Усявышні ім усім судзіць! Калі даруе...

У калоніі дастаткова жыжарак Мінска — і старых, і маладых. Адна з іх, Марына, расказала мне аб сваім лёсе.

— У 1991 годзе сяброўка сягнула ў мяне кашалёк, у якім было 200 рублёў. Грошы па тым часе немалыя, ды яшчэ і ўсе карткі харчовыя былі там. А жыццё некай трайла было, бо Валерыя некай трайла толькі дзевяты месяц. Я забрала ў сяброўкі тэ-

лэфізар і сказала ёй: «Вернеш тое, што ўзяла ў мяне, — атрымаеш назад тэлевізар». Скончылася ўсё вельмі сумна: супраць мяне была ўзбуджана кримінальная справа. Калі прыйшла пазва, я вельмі перапалохалася і збегла з дачкой да брата. У

жніўні таго ж года прыехала да бачкі і ў магазіне мяне затрымалі работнікі міліцыі. Змясцілі мяне ў Ізляттар, а дачку накіравалі ў 1-ю клінічную бальніцу. Следчы прыйшоў да мяне ў Ізляттар толькі праз тры месяцы. Супакой, што я атрымаю толькі ўмоўную меру пакарання, а дачка пабудзе пакуль у бальніцы. У лістападзе мяне выклікалі і кажуць: «Фрунзенскі раённы аддзел народнай адвакатуцы падаў на цябе паперы на пазбаўленне бацькоўскіх правоў».

Матывіроўка была такая: не наведвае ўжо паўгода сваё дзіця. Паралілі напішы тлумачэнне, што знаходзілася ў Ізляттары і таму не магла наведваць Олю. У снежні мне далі тры гады, а дачку накіравалі ў Дом дзіцяці № 2. Я напісала касацыйную скаргу і з мяне знялі паўгода (мэнавіта 3-га маленечкага дзіцяці). Потым прыйшла пазва на 11 лютага 1992 года. Я зноў напісала скаргу пракурору. Неўзабаве мяне казалі, што суд аб пазбаўленні мяне бацькоўскіх правоў нібыта адменены. У маі 1992 года трапіла ў Гомельскую жаночую калонію.

Галоўны ўрач тутэйшага дома дзіцяці Аляксандр Міхайлавіч Сабалеўскі мяне ўжо добра ведаў — я тут раней адбывала тэрмін пакарання: атрымала тэндэру паўтара года за неданясенне — сужыцель, павінен быў здзейсніць крадзеж, а я прагнала не паведаміць. А.М. Сабалеўскі дапамог, каб Волга трапіла сюды. Гэта адбылося напрыканцы ліпеня. Было ёй тады амаль два гады. У сакавіку гэтага года Сабалеўскі выклікаў мяне і сказаў, што ў лютым 1992 года я была пазбаўлена бацькоўскіх правоў. Але ж ён забіраў яе ў ліпені! У чым справа? Заднім чыслом, ці што, аформілі? Атрымліваецца, што Оля не мая дачка, а дзяржаўная. Мне засталася ўсёго некалькі месяцаў да выхаду на волю, а я не хачу ісці адсюль, боюся, што на волі ў любы момант дачку могуць адабраць. Так, я здзіўлялася злавачынаў, так, я была дрэнная маці, але нашо пра ўсё гэта гаварыць зараз?

Гісторыя паўтараецца? Ці, наадварот, выпадак з другім дзіцем Марыны набывае новую адценні? Не бярэся меркаваць. Бог нам усім судзіць, і Марына таксама. Спадзяюся, што ў Фрунзенскім раёне дапамогуць мне дэталёва разабрацца ва ўсім тым, што адбылося. Але і зараз ужо бачна, што гісторыя гэтага вельмі і вельмі няпростая, і было б неразумна з майго боку неабдуманна меркаваць аб усім, абавіраючыся толькі на эмоцыянальную споведзь Марыны. Шмат тут недакладнасцей, неадпаведнасцей, супярэчнасцей.

Адно магу сказаць: не ва ўсіх ім лёсе, не ва ўсіх жывіцё.

Вось такая сроеаслаблява споведзь. Ёсць у ёй, безумоўна, некаторыя спрэчныя моманты і пытанні. Некаторыя з іх я хачу бы адрасаваць Фрунзенскім раённым аддзелам народнай адвакатуцы і народнаму суду. Але і не магу ўмаўчаць пра тое, што, калі Марына першы раз трапіла ў калонію, быў у яе сын Ігар, 1986 года нараджэння, на якога яна была пазбаўлена бацькоўскіх правоў (раджала яго тут, у зоне). Потым ёй паведамілі (на словах Марыны), што ён памёр.

Пісторыя паўтараецца? Ці, наадварот, выпадак з другім дзіцем Марыны набывае новую адценні? Не бярэся меркаваць. Бог нам усім судзіць, і Марына таксама. Спадзяюся, што ў Фрунзенскім раёне дапамогуць мне дэталёва разабрацца ва ўсім тым, што адбылося. Але і зараз ужо бачна, што гісторыя гэтага вельмі і вельмі няпростая, і было б неразумна з майго боку неабдуманна меркаваць аб усім, абавіраючыся толькі на эмоцыянальную споведзь Марыны. Шмат тут недакладнасцей, неадпаведнасцей, супярэчнасцей.

Адно магу сказаць: не ва ўсіх ім лёсе, не ва ўсіх жывіцё.

Вось такая сроеаслаблява споведзь. Ёсць у ёй, безумоўна, некаторыя спрэчныя моманты і пытанні. Некаторыя з іх я хачу бы адрасаваць Фрунзенскім раённым аддзелам народнай адвакатуцы і народнаму суду. Але і не магу ўмаўчаць пра тое, што, калі Марына першы раз трапіла ў калонію, быў у яе сын Ігар, 1986 года нараджэння, на якога яна была пазбаўлена бацькоўскіх правоў (раджала яго тут, у зоне). Потым ёй паведамілі (на словах Марыны), што ён памёр.

Пісторыя паўтараецца? Ці, наадварот, выпадак з другім дзіцем Марыны набывае новую адценні? Не бярэся меркаваць. Бог нам усім судзіць, і Марына таксама. Спадзяюся, што ў Фрунзенскім раёне дапамогуць мне дэталёва разабрацца ва ўсім тым, што адбылося. Але і зараз ужо бачна, што гісторыя гэтага вельмі і вельмі няпростая, і было б неразумна з майго боку неабдуманна меркаваць аб усім, абавіраючыся толькі на эмоцыянальную споведзь Марыны. Шмат тут недакладнасцей, неадпаведнасцей, супярэчнасцей.

Адно магу сказаць: не ва ўсіх ім лёсе, не ва ўсіх жывіцё.

Вось такая сроеаслаблява споведзь. Ёсць у ёй, безумоўна, некаторыя спрэчныя моманты і пытанні. Некаторыя з іх я хачу бы адрасаваць Фрунзенскім раённым аддзелам народнай адвакатуцы і народнаму суду. Але і не магу ўмаўчаць пра тое, што, калі Марына першы раз трапіла ў калонію, быў у яе сын Ігар, 1986 года нараджэння, на якога яна была пазбаўлена бацькоўскіх правоў (раджала яго тут, у зоне). Потым ёй паведамілі (на словах Марыны), што ён памёр.

Пісторыя паўтараецца? Ці, наадварот, выпадак з другім дзіцем Марыны набывае новую адценні? Не бярэся меркаваць. Бог нам усім судзіць, і Марына таксама. Спадзяюся, што ў Фрунзенскім раёне дапамогуць мне дэталёва разабрацца ва ўсім тым, што адбылося. Але і зараз ужо бачна, што гісторыя гэтага вельмі і вельмі няпростая, і было б неразумна з майго боку неабдуманна меркаваць аб усім, абавіраючыся толькі на эмоцыянальную споведзь Марыны. Шмат тут недакладнасцей, неадпаведнасцей, супярэчнасцей.

Адно магу сказаць: не ва ўсіх ім лёсе, не ва ўсіх жывіцё.

Вось такая сроеаслаблява споведзь. Ёсць у ёй, безумоўна, некаторыя спрэчныя моманты і пытанні. Некаторыя з іх я хачу бы адрасаваць Фрунзенскім раённым аддзелам народнай адвакатуцы і народнаму суду. Але і не магу ўмаўчаць пра тое, што, калі Марына першы раз трапіла ў калонію, быў у яе сын Ігар, 1986 года нараджэння, на якога яна была пазбаўлена бацькоўскіх правоў (раджала яго тут, у зоне). Потым ёй паведамілі (на словах Марыны), што ён памёр.

Пісторыя паўтараецца? Ці, наадварот, выпадак з другім дзіцем Марыны набывае новую адценні? Не бярэся меркаваць. Бог нам усім судзіць, і Марына таксама. Спадзяюся, што ў Фрунзенскім раёне дапамогуць мне дэталёва разабрацца ва ўсім тым, што адбылося. Але і зараз ужо бачна, што гісторыя гэтага вельмі і вельмі няпростая, і было б неразумна з майго боку неабдуманна меркаваць аб усім, абавіраючыся толькі на эмоцыянальную споведзь Марыны. Шмат тут недакладнасцей, неадпаведнасцей, супярэчнасцей.

Адно магу сказаць: не ва ўсіх ім лёсе, не ва ўсіх жывіцё.

Вось такая сроеаслаблява споведзь. Ёсць у ёй, безумоўна, некаторыя спрэчныя моманты і пытанні. Некаторыя з іх я хачу бы адрасаваць Фрунзенскім раённым аддзелам народнай адвакатуцы і народнаму суду. Але і не магу ўмаўчаць пра тое, што, калі Марына першы раз трапіла ў калонію, быў у яе сын Ігар, 1986 года нараджэння, на якога яна была пазбаўлена бацькоўскіх правоў (раджала яго тут, у зоне). Потым ёй паведамілі (на словах Марыны), што ён памёр.

Пісторыя паўтараецца? Ці, наадварот, выпадак з другім дзіцем Марыны набывае новую адценні? Не бярэся меркаваць. Бог нам усім судзіць, і Марына таксама. Спадзяюся, што ў Фрунзенскім раёне дапамогуць мне дэталёва разабрацца ва ўсім тым, што адбылося. Але і зараз ужо бачна, што гісторыя гэтага вельмі і вельмі няпростая, і было б неразумна з майго боку неабдуманна меркаваць аб усім, абавіраючыся толькі на эмоцыянальную споведзь Марыны. Шмат тут недакладнасцей, неадпаведнасцей, супярэчнасцей.

Адно магу сказаць: не ва ўсіх ім лёсе, не ва ўсіх жывіцё.

Вось такая сроеаслаблява споведзь. Ёсць у ёй, безумоўна, некаторыя спрэчныя моманты і пытанні. Некаторыя з іх я хачу бы адрасаваць Фрунзенскім раённым аддзелам народнай адвакатуцы і народнаму суду. Але і не магу ўмаўчаць пра тое, што, калі Марына першы раз трапіла ў калонію, быў у яе сын Ігар, 1986 года нараджэння, на якога яна была пазбаўлена бацькоўскіх правоў (раджала яго тут, у зоне). Потым ёй паведамілі (на словах Марыны), што ён памёр.

Пісторыя паўтараецца? Ці, наадварот, выпадак з другім дзіцем Марыны набывае новую адценні? Не бярэся меркаваць. Бог нам усім судзіць, і Марына таксама. Спадзяюся, што ў Фрунзенскім раёне дапамогуць мне дэталёва разабрацца ва ўсім тым, што адбылося. Але і зараз ужо бачна, што гісторыя гэтага вельмі і вельмі няпростая, і было б неразумна з майго боку неабдуманна меркаваць аб усім, абавіраючыся толькі на эмоцыянальную споведзь Марыны. Шмат тут недакладнасцей, неадпаведнасцей, супярэчнасцей.

Адно магу сказаць: не ва ўсіх ім лёсе, не ва ўсіх жывіцё.

Вось такая сроеаслаблява споведзь. Ёсць у ёй, безумоўна, некаторыя спрэчныя моманты і пытанні. Некаторыя з іх я хачу бы адрасаваць Фрунзенскім раённым аддзелам народнай адвакатуцы і народнаму суду. Але і не магу ўмаўчаць пра тое, што, калі Марына першы раз трапіла ў калонію, быў у яе сын Ігар, 1986 года нараджэння, на якога яна была пазбаўлена бацькоўскіх правоў (раджала яго тут, у зоне). Потым ёй паведамілі (на словах Марыны), што ён памёр.

Пісторыя паўтараецца? Ці, наадварот, выпадак з другім дзіцем Марыны набывае новую адценні? Не бярэся меркаваць. Бог нам усім судзіць, і Марына таксама. Спадзяюся, што ў Фрунзенскім раёне дапамогуць мне дэталёва разабрацца ва ўсім тым, што адбылося. Але і зараз ужо бачна, што гісторыя гэтага вельмі і вельмі няпростая, і было б неразумна з майго боку неабдуманна меркаваць аб усім, абавіраючыся толькі на эмоцыянальную споведзь Марыны. Шмат тут недакладнасцей, неадпаведнасцей, супярэчнасцей.

Адно магу сказаць: не ва ўсіх ім лёсе, не ва ўсіх жывіцё.

Вось такая сроеаслаблява споведзь. Ёсць у ёй, безумоўна, некаторыя спрэчныя моманты і пытанні. Некаторыя з іх я хачу бы адрасаваць Фрунзенскім раённым аддзелам народнай адвакатуцы і народнаму суду. Але і не магу ўмаўчаць пра тое, што, калі Марына першы раз трапіла ў калонію, быў у яе сын Ігар, 1986 года нараджэння, на якога яна была пазбаўлена бацькоўскіх правоў (раджала яго тут, у зоне). Потым ёй паведамілі (на словах Марыны), што ён памёр.

Пісторыя паўтараецца? Ці, наадварот, выпадак з другім дзіцем Марыны набывае новую адценні? Не бярэся меркаваць. Бог нам усім судзіць, і Марына таксама. Спадзяюся, што ў Фрунзенскім раёне дапамогуць мне дэталёва разабрацца ва ўсім тым, што адбылося. Але і зараз ужо бачна, што гісторыя гэтага вельмі і вельмі няпростая, і было б неразумна з майго боку неабдуманна меркаваць аб усім, абавіраючыся толькі на эмоцыянальную споведзь Марыны. Шмат тут недакладнасцей, неадпаведнасцей, супярэчнасцей.

Адно магу сказаць: не ва ўсіх ім лёсе, не ва ўсіх жывіцё.

Вось такая сроеаслаблява споведзь. Ёсць у ёй, безумоўна, некаторыя спрэчныя моманты і пытанні. Некаторыя з іх я хачу бы адрасаваць Фрунзенскім раённым аддзелам народнай адвакатуцы і народнаму суду. Але і не магу ўмаўчаць пра тое, што, калі Марына першы раз трапіла ў калонію, быў у яе сын Ігар, 1986 года нараджэння, на якога яна была пазбаўлена бацькоўскіх правоў (раджала яго тут, у зоне). Потым ёй паведамілі (на словах Марыны), што ён памёр.

Пісторыя паўтараецца? Ці, наадварот, выпадак з другім дзіцем Марыны набывае новую адценні? Не бярэся меркаваць. Бог нам усім судзіць, і Марына таксама. Спадзяюся, што ў Фрунзенскім раёне дапамогуць мне дэталёва разабрацца ва ўсім тым, што адбылося. Але і зараз ужо бачна, што гісторыя гэтага вельмі і вельмі няпростая, і было б неразумна з майго боку неабдуманна меркаваць аб усім, абавіраючыся толькі на эмоцыянальную споведзь Марыны. Шмат тут недакладнасцей, неадпаведнасцей, супярэчнасцей.

Адно магу сказаць: не ва ўсіх ім лёсе, не ва ўсіх жывіцё.

Вось такая сроеаслаблява споведзь. Ёсць у ёй, безумоўна, некаторыя спрэчныя моманты і пытанні. Некаторыя з іх я хачу бы адрасаваць Фрунзенскім раённым аддзелам народнай адвакатуцы і народнаму суду. Але і не магу ўмаўчаць пра тое, што, калі Марына першы раз трапіла ў калонію, быў у яе сын Ігар, 1986 года нараджэння, на якога яна была пазбаўлена бацькоўскіх правоў (раджала яго тут, у зоне). Потым ёй паведамілі (на словах Марыны), што ён памёр.

Пісторыя паўтараецца? Ці, наадварот, выпадак з другім дзіцем Марыны набывае новую адценні? Не бярэся меркаваць. Бог нам усім судзіць, і Марына таксама. Спадзяюся, што ў Фрунзенскім раёне дапамогуць мне дэталёва разабрацца ва ўсім тым, што адбылося. Але і зараз ужо бачна, што гісторыя гэтага вельмі і вельмі няпростая, і было б неразумна з майго боку неабдуманна меркаваць аб усім, абавіраючыся толькі на эмоцыянальную споведзь Марыны. Шмат тут недакладнасцей, неадпаведнасцей, супярэчнасцей.

Адно магу сказаць: не ва ўсіх ім лёсе, не ва ўсіх жывіцё.

Вось такая сроеаслаблява споведзь. Ёсць у ёй, безумоўна, некаторыя спрэчныя моманты і пытанні. Некаторыя з іх я хачу бы адрасаваць Фрунзенскім раённым аддзелам народнай адвакатуцы і народнаму суду. Але і не магу ўмаўчаць пра тое, што, калі Марына першы раз трапіла ў калонію, быў у яе сын Ігар, 1986 года нараджэння, на якога яна была пазбаўлена бацькоўскіх правоў (раджала яго тут, у зоне). Потым ёй паведамілі (на словах Марыны), што ён памёр.

Пісторыя паўтараецца? Ці, наадварот, выпадак з другім дзіцем Марыны набывае новую адценні? Не бярэся меркаваць. Бог нам усім судзіць, і Марына таксама. Спадзяюся, што ў Фрунзенскім раёне дапамогуць мне дэталёва разабрацца ва ўсім тым, што адбылося. Але і зараз ужо бачна, што гісторыя гэтага вельмі і вельмі няпростая, і было б неразумна з майго боку неабдуманна меркаваць аб усім, абавіраючыся толькі на эмоцыянальную споведзь Марыны. Шмат тут недакладнасцей, неадпаведнасцей, супярэчнасцей.

Адно магу сказаць: не ва ўсіх ім лёсе, не ва ўсіх жывіцё.

Вось такая сроеаслаблява споведзь. Ёсць у ёй, безумоўна, некаторыя спрэчныя моманты і пытанні. Некаторыя з іх я хачу бы адрасаваць Фрунзенскім раённым аддзелам народнай адвакатуцы і народнаму суду. Але і не магу ўмаўчаць пра тое, што, калі Марына першы раз трапіла ў калонію, быў у яе сын Ігар, 1986 года нараджэння, на якога яна была пазбаўлена бацькоўскіх правоў (раджала яго тут, у зоне). Потым ёй паведамілі (на словах Марыны), што ён памёр.

Пісторыя паўтараецца? Ці, наадварот, выпадак з другім дзіцем Марыны набывае новую адценні? Не бярэся меркаваць. Бог нам усім судзіць, і Марына таксама. Спадзяюся, што ў Фрунзенскім раёне дапамогуць мне дэталёва разабрацца ва ўсім тым, што адбылося. Але і зараз ужо бачна, што гісторыя гэтага вельмі і вельмі няпростая, і было б неразумна з майго боку неабдуманна меркаваць аб усім, абавіраючыся толькі на эмоцыянальную споведзь Марыны. Шмат тут недакладнасцей, неадпаведнасцей, супярэчнасцей.

Адно магу сказаць: не ва ўсіх ім лёсе, не ва ўсіх жывіцё.

Вось такая сроеаслаблява споведзь. Ёсць у ёй, безумоўна, некаторыя спрэчныя моманты і пытанні. Некаторыя з іх я хачу бы адрасаваць Фрунзенскім раённым аддзелам народнай адвакатуцы і народнаму суду. Але і не магу ўмаўчаць пра тое, што, калі Марына першы раз трапіла ў калонію, быў у яе сын Ігар, 1986 года нараджэння, на якога яна была пазбаўлена бацькоўскіх правоў (раджала яго тут, у зоне). Потым ёй паведамілі (на словах Марыны), што ён памёр.

Пісторыя паўтараецца? Ці, наадварот, выпадак з другім дзіцем Марыны набывае новую адценні? Не бярэся меркаваць. Бог нам усім судзіць, і Марына таксама. Спадзяюся, што ў Фрунзенскім раёне дапамогуць мне дэталёва разабрацца ва ўсім тым, што адбылося. Але і зараз ужо бачна, што гісторыя гэтага вельмі і вельмі няпростая, і было б неразумна з майго боку неабдуманна меркаваць аб усім, абавіраючыся толькі на эмоцыянальную споведзь Марыны. Шмат тут недакладнасцей, неадпаведнасцей, супярэчнасцей.

Адно магу сказаць: не ва ўсіх ім лёсе, не ва ўсіх жывіцё.

Вось такая сроеаслаблява споведзь. Ёсць у ёй, безумоўна, некаторыя спрэчныя моманты і пытанні. Некаторыя з іх я хачу бы адрасаваць Фрунзенскім раённым аддзелам народнай адвакатуцы і народнаму суду. Але і не магу ўмаўчаць пра тое, што, калі Марына першы раз трапіла ў калонію, быў у яе сын Ігар, 1986 года нараджэння, на якога яна была пазбаўлена бацькоўскіх правоў (раджала яго тут, у зоне). Потым ёй паведамілі (на словах Марыны), што ён памёр.

Пісторыя паўтараецца? Ці, наадварот, выпадак з другім дзіцем Марыны набывае новую адценні? Не бярэся меркаваць. Бог нам усім судзіць, і Марына таксама. Спадзяюся, што ў Фрунзенскім раёне дапамогуць мне дэталёва разабрацца ва ўсім тым, што адбылося. Але і зараз ужо бачна, што гісторыя гэтага вельмі і вельмі няпростая, і было б неразумна з майго боку неабдуманна меркаваць аб усім, абавіраючыся толькі на эмоцыянальную споведзь Марыны. Шмат тут недакладнасцей, неадпаведнасцей, супярэчнасцей.

Адно магу сказаць: не ва ўсіх ім лёсе, не ва ўсіх жывіцё.

Вось такая сроеаслаблява споведзь. Ёсць у ёй, безумоўна, некаторыя спрэчныя моманты і пытанні. Некаторыя з іх я хачу бы адрасаваць Фрунзенскім раённым аддзелам народнай адвакатуцы і народнаму суду. Але і не магу ўмаўчаць пра тое, што, калі Марына першы раз трапіла ў калонію, быў у яе сын Ігар, 1986 года нараджэння, на якога яна была пазбаўлена бацькоўскіх правоў (раджала яго тут, у зоне). Потым ёй паведамілі (на словах Марыны), што ён памёр.

Пісторыя паўтараецца? Ці, наадварот, выпадак з другім дзіцем Марыны набывае новую адценні? Не бярэся мер

ЛЕТО — ВРЕМЯ ПОВЫШЕННОГО РИСКА

МАЛЮНАК ЛЕАНІДА РАЗЛАДАВА

— Я магла б гэта праспяваць —
— Ці знаёмая вам прыпеўка —
«Перастройка перастройка дождя»

